

LAVRVS
SIUE
FICTIO POETICA,

QUA
VIRO NOBILISSIMO ATQUE CLARISSIMO

JOHANNI JACOBO
RAMBACHIO,

SVMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
D. IV. MARTII ANNO 1762.

IN ACADEMIA JENENSI CELEBERRIMA

CVM OMNIVM APPLAVSV
ADSEQVTO,

IN PERPETVÆ AMICITIÆ ATQVE
AMORIS INTEGERRIMI
SIGNIFICATIONEM
GRATVLARI

VOLVERVNT

E. H. A. ET C. F. C.
THEOLOGIE CVLTORES.

H A L E

Literis JOH. CHRISTIANI HILLIGERI Acad. Typogr.

Ox erat, & summum nubes velabat olympum,
 Et terras horrenda simul caligo tenebat,
 Pellaque, quem dulci Zephyrus lenique fufurro
 Grataque fua debant vndarum murmura, fomnum
 Mollibus in fratris tunc membra expanfa vocabant,
 Tunc ego vix claufis oculis membrisque foluis
 Per tenebras denfas & amica fientia noctis

Nefcio quo fato, feu qua ratione per auras
 Cum quodam fubito videor mihi raptus amico.
 Ducimur incerti montemq; attingimus alicum
 Verticibus nubes qui findit & aftra duobus,
 Praecipitesque vias fcandentibus exhibet, at non
 Ingratas. Hunc Parnaffum dixeret coloni.
 Atoniti dulces hortos Cererisque feraces
 Miramur campos & agros fegetemque futuram,
 Et viridi veftra fimul tum iugera lauro,
 Prataque poft hieles herba vernantia molli,
 Suauem nalcantum florum gratique hyacinthi,
 Et viola & myrri patula miramur odorem.
 Agmina jamque fonos dulces miferere volucrum
 Tentabant & ager cantu refonabat alauda,
 Lataque certabat iamdum philomela canendo.
 Hicque greges ouium pafcebant, hicque ferarum
 Turmatim e latebris prodibant rufus opacis
 Quifque fua numen laudantes voce ceterua.
 Vidimus & ceruus per amena vireta jocantes
 Atque truce ac fauis munitum dentibus aprum
 Tempore placatum mitefcenstemque fereno
 Hæc oculis alma naturæ dona tuentes
 Pergimus & reliquum cupimus quoque vifere montem.
 In medio ecce ingens faxum affurgebat in alrum,
 Excellæ formam arcis habens cafræ que fuperbi.
 Figimus hic greflus propiusque accedere ad arcem
 Non aufi majeflratem reueremur agræ nem.
 Mox tremor infolitus languentes occupat artus,
 Deficiunt vires, labium decus omne recedit
 Luminaque afpectus grauis hic morientia fallit.
 Tumque virum, queni barba leuis rugæque feniies,
 Frons grauis atque decens vultus niueique capilli

Ornabant, prope venientem cernimus ad nos.
Ille ubi percussos nos vidit humique iacentes:
Subridens, quicumque, inquit, vos denique sitis,
Aut quocumque achi fato Parnassia regna
Videritis, iuvenes, omnem remouete dolorem,
Me comitem vobis praestabo ducemque fidellem.
Dixerat, & sensim summus timor ille cessit,
Atque oculis lumen detractum & vita reuertunt.
Tunc ego firmatus mentem pauloque relictus;
O, inquam venerande senex, qui solus Achillem
Et grauitate a quas facundum & vincis Vlysem,
Obstuspefactorum quas miserere metuque
Solue peregrinos, & quo nos ducere tandem
Fata velint doceas, & cuius regna videre
Contigerit, qualisque locus, templumque superbum
Et terrens hominum vaga lumina saxum horrendum,
Atque vtrum tuto liceat descendere, narra.
Ille bono simulac animo nos iusserat esse;
Sic fari est ortus: Montem, quem cernitis istum
Pulchris naturæ donis opibusque refertum
Rex habitat musis sacris comitatus Apollo.
Dulces hic formare sonos citharamque mouere
Atque animos plectro nouit mollire feroces.
Tigridis hic rabiem saeuorum iraque leonum
Sanguinis & cupidos vrsos susque cruoris
Carmine diuino frangit, facit atque dolorum
Cautam obliuisci vulpem: si dicere carmen
Incipit & mollem tenues iubet ire per auras
Pergratumque sonum. Doctæ quoque carmine musæ,
Pierides prisca quondam de gente vocata,
Si suaque quos fertur genuisse Heliconia, montem
Huncce colunt formantque choros & carmine siluas
Et montes resonare docent & tangere chordas.
Artibus hic operam nauant & doctæ frequentant
Atria mortales, exercenturque canendo.
Castalium fontem radices montis ad imas
Cernitis, & cuius scatebris cum murmure leni
Nectare prorumpit mellito dulcior vnda.
Hic, qui mularum tutissima signa sequuntur,
Conueniunt dulcesque modos hic fingere dicunt,
Et sua quisque ferunt tum præmia digna labore
Ac studio, viridique ornantur tempora lauro
Myrteaque hic illis imponunt ferta Camenz
Et tyrio tinctis exornant vestibus ostro.
Pergere sed tempus suadet qua cœpimus ire:
Ergo age nunc iuvenes ipsam accedamus ad arcem.
Imus & obliui luctus veterisque timoris
De duce lætamur post fata priora reperto.
Splendens in medio sol tum lucebat olympo
Densaque dispulerat radianti nubila luce,
Et rutilis mortem radiis atque arua petebat,
Grataque fumantes edebant murmura riuu
Et fontes. Qualem nos vidimus inter eundem,
Qui nitido similem crystallo emiserat vndam;
Vndique proceræ ramis pendentibus vimi
Et salicis lætæ cinctus dixerat Aganippen.
Moxque sub vmbrosam tenebris succedimus antrum,
Nox ubi & infausta regnabant iugiter vmbra
Toruaque terrebant & opaca silentia cunctos.

Hos, inquit tunc ille senex, habuere recessus,
Qui prius hæc quondam tenuerunt culmina, Hyantes
Per silvas montesque feras agitare pericos.
Denique prodimus saxumque venimus ad ipsum
Terribili saxum aspectu, templumque verendum.
Pendebant lapides subito casuraque saxa
Atque minabantur capiti vanoque timore
Percutere infirmos animos ac membra solebant.
Texerat annosus saxum cum gramine mulcus,
Altaque condebat viridis fastigia laurus,
Et ramos pandens vltimus frondosaque myrtus.
Stamus & attenti castrum saxumque tuemur.
Ingenstum rumor totam simul occupat arcem,
Conclamantque omnes lati templumque frequentant.
Hos quoque nos tandem sequimur, cupidiq[ue] videre
Quid sibi turba velit, magni quid in arce geratur;
Ingredimur sacri per proxima limina templi:
Quod citharæ totum cantu resonabat ameno,
Pleridumque echo referebat carmina dulci.
Est adytum in medio, quo non penetrare licebat,
Hic Phœbus pater hic grata dulcesq[ue] sorores
Confedere omnes laurosq[ue] & fœta tenebant.
In medio stabant iuuenes, quos candida vestis
Corporis ingeniu[m]q[ue] habitus vultusq[ue] modestus
A reliquis distinguebant. His deinde Camenz
Ex hedera & viridi lauro imposuere coronas.
Valde hæc mirantes dum nos perpendimus ambo:
Prætereunt tenebra, gelidi fugiuntq[ue] triones
Cynthius atque orbem radianti lumine rursus
Lustrat, meque huius somni simulacra relinquunt.
Jam vero quorsum tendant hæc omnia, nostra
Quæ tenui valde cecinit modo carmine musa,
Dicere, RAMBACHI, liceat, causamq[ue] docere.
Nempe nouum TIBI collatum gratamur honorem,
Plausibus atque pijs faustissima quæque precamur.
Nostra TVAM primum mentem formauerat Hala
Artibus: hic TIBI Parnassus fuit, hæc Aganippes
Suprema hic summi tetigisti culmina montis.
Incluta nunc lauro dignum TE Iena coronat.
Perge igitur, qua cœpisti, perdulcis amice;
Quodque TIBI Dominus concedidit ipse talentum
Ipsi multiplici tandem cum fenore redde.

2°

Gb 956,

ULB Halle
001 594 781

3

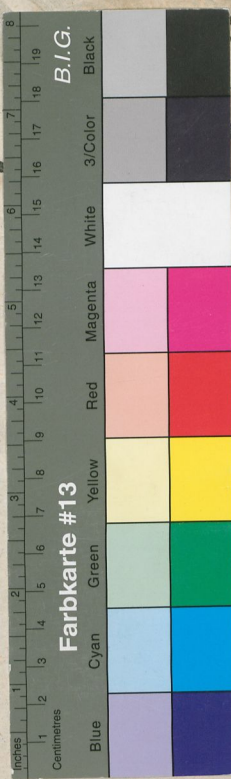

St 2

Walter Becker
Buchbinderei
Halle, Thüringer Str. 24

WOM

LAVRVS
 SIUE
 TIO POETICA;
 QUA
 BILISSIMO ATQUE CLARISSIMO
 ANNI JACOBO
 MBACHIO,
 IN PHILOSOPHIA HONORES
 D. IV. MARTII ANNO cl5bcccxx.
 A JENENSI CELEBERRIMA
 M OMNIVM APPLAVS V
 ADSEQVVTQ,
 PETVÆ AMICITIÆ ATQVE
 MORIS INTEGERRIMI
 SIGNIFICATIONEM
 GRATVLARI
 VOLVERVNT
 H. A. ET C. F. C.
 THEOLOGIÆ CVLTORES.

HALÆ
 CRISTIANI HILLIGERI. Acad. Typogr.

